

Expediente E-111602 / Ref. Abogado SOL.034-D/19

Cliente... : AJUNTAMENT DE MOLINS DE REI
Contrario :
Asunto... : RECURSO DE APELACIÓN - LECN 111/23
Juzgado.. : tribunal Sup Justicia S.3

Resumen

Resolución

07.05.2026

LEXNET

Sentencia desestimando recurso de apelación.

Saludos Cordiales

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya Sala Contenciosa Administrativa Secció Tercera

Via Laietana, 56, 2a planta - Barcelona - C.P.: 08003

TEL.: 933440030

FAX: 933440031

EMAIL: salacontenciosa3.tsj.barcelona@xij.gencat.cat

Entidad bancaria BANCO SANTANDER:

Para ingresos en caja. Concepto: 0664000085011123

Pagos por transferencia bancaria: IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274.

Beneficiario: Sala Contenciosa Administrativa Sección Tercera de Cataluña

Concepto: 0664000085011123

N.I.G.: 0801945320188009058

Recurs d'apel·lació 111/2023-K

N.º Sala TSJ: RECUR - 550/2023 - Recurso de apelación - 111/2023

Materia: Propietats especials - Monts

Parte recurrente/Solicitante/Ejecutante:

Procurador/a: Raquel Palou Bernabé

Abogado/a: Fernando Lloria Urnieta

Parte demandada/Ejecutado: AYUNTAMIENTO

DE MOLINS DE REI, CONSORCI DEL PARC

NATURAL DE LA SERRA DE COLLSEROLA

Procurador/a: Elisa Rodes Casas, Angel

Quemada Cuatrecasas

Abogado/a:

SENTÈNCIA Nº 497/2026

Magistrats/Magistrades:

- Il.lm. Sr. Héctor García Morago (Presidente)
- Il.lm. Sra. Alicia Díaz-Santos Salcedo
- Il.lm. Sra. Irene Urbón Reig

Barcelona, a fecha de la última firma electrónica.

LA SALA DEL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU (SECCIÓ 3ª) DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA, en nom de S.M el Rei i de conformitat amb allò que disposa l'art 117.1 de la Constitució, ha pronunciat aquesta SENTÈNCIA, a les actuacions del recurs d'apel·lació núm. 111/2023, interposat, com a apel·lant, per qui segueix: [REDACTED], actuant sota la representació de la Procuradora SRA. RAQUEL PALOU BERNABÉ i amb l'assistència del Lletrat SR. FERNANDO LLORIA URNIETA.

Ha comparegut com a apel·lat: AJUNTAMENT DE MOLINS DE REI, amb representació conferida a la Procuradora SRA. ELISA RODES CASAS i amb l'assistència del Lletrat SR. MIGUEL ANGEL PEINADO SÁNCHEZ.

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

Ha comparegut com a apel·lat: CONSORCI DEL PARC NATURAL DE LA SERRA DE COLLSEROLA, amb representació conferida a la Procurador SR. ANGEL QUEMADA CUATRECASAS i amb l'assistència del Lletrat SR. MARIANO ROMERO GONZÁLEZ- RUA.

Ha actuat com a Magistrat ponent l'Il·lm. Sr. Héctor García Morago, el qual expressa el parer de la Sala.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER: A través d'aquesta alçada el SR. [REDACTED] ha impugnat la Sentència núm. 310, de 22 de desembre de 2022, dictada pel JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU NÚM. 4 DE BARCELONA a les actuacions del procediment ordinari núm. 410/2018.

SEGON: Disconforme/s amb la decisió que acabem d'esmentar, la part apel·lant ha deduït apel·lació en temps i forma, amb l'oposició de les parts apel·lades.

TERCER: Un cop elevades les actuacions a aquesta Sala, es va acordar formar-ne aquest rotlle d'apel·lació i designar Magistrat ponent. I un cop verificats els tràmits processals pertinents s'assenyalà el dia 29 de abril de 2026 per tal de votar i decidir, la qual cosa es produí en aquests mateixos termes.

QUART: En la tramitació d'aquest recurs d'apel·lació han estat observades les prescripcions legals de rigor.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER: Resolució judicial impugnada. Parts. Pretensions

A través d'aquesta alçada el SR. [REDACTED] ha impugnat la Sentència núm. 310, de 22 de desembre de 2022, dictada pel JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU NÚM. 4 DE BARCELONA a les actuacions del procediment ordinari núm. 410/2018.

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

Es tracta d'una Sentència els fonaments jurídics de la qual van ser aquests:

<<<(...) **PRIMERO.-** La actora interpone recurso contencioso administrativo contra el decreto de la alcaldía del ayuntamiento de Molins de Rei de fecha 17 de julio de 2018, que desestimando las alegaciones presentadas tanto por la propiedad del inmueble de Les Penyes de Castellví, núm. 1, como los propietarios de la parcela allí descrita según su referencia catastral, declara nula y en consecuencia ilegalizable la parcelación de la finca forestal y también, en su consecuencia, las siguientes obras , en tanto que se han realizado en el terreno forestal obras ilegalizables consistentes en el “ajardinamiento y en la eliminación de vegetación arbustiva forestal e instalación de lecho elástico y pequeño huerto delimitado con tablonos de madera; construcción en el límite noreste con la zona forestal de un cierre de tablonos de madera de unos 0,80 metros de altura; acumulación de leñas secas, tablonos de madera y restos vegetales secos en la zona forestal; Así mismo cierre de terraza inferior con cierre vegetal vivo plantado en jardineras de tablonos de madera y por el lado sur por pared de piedra resultante del desmonte de la terraza y construcción de un muro de piedras de grandes dimensiones en forma de escollera, de unos 3,5 m de altura, en el que se apoya la terraza inferior que sigue el límite del Parque Natural y plantación de césped y árboles de jardín”.

La citada resolución ordena la restitución de los terrenos a la situación física y jurídica anterior a la segregación de la finca 4351, atendida la nulidad de la parcelación de la misma y el derribo y retirada de todos los elementos constructivos y auxiliares que constan en la propia resolución y el cese de los usos llevados a cabo dentro de esa porción de terreno segregada, según escritura de 1 de agosto de 1997. Se ordena la restauración física y jurídica de los terrenos en el plazo de un mes.

La resolución contiene advertencia de multa coercitiva reiterada o de ejecución subsidiaria con cargo al interesado en el caso de incumplimiento en el plazo concedido. Finalmente, la resolución recuerda que debe dejarse libre la franja de protección de incendios, conforme al art.3 de la Ley 5/2003, de 22 de abril, de medidas de prevención de incendios forestales en las urbanizaciones sin continuidad inmediata con la trama urbana.

La parte actora solicita la estimación del recurso, con anulación de la resolución impugnada y condena en costas a la Administración demandada,

Por su parte, el Ayuntamiento de Molins de Rei y el Consorci del Parc Natural de Collserola solicitan la desestimación del recurso, con condena en costas de la demandada.

SEGUNDO.- A modo de antecedente fáctico es menester señalar que los Servicios Técnicos del Consorci del Parc Natural de la Serra de Collserola en fecha 8 de marzo de 2017 constataron ocupación de suelo forestal de especial protección, con prologonación de los límites de la parcela urbana.

Dichos Servicios informaron al Ayuntamiento de Molins de Rei que los Guardas del parque localizaron una ocupación de suelo forestal de especial protección, presuntamente anexionado a la parcela urbana número 1 de la calle Penyes de Can Castellví de Sant Bartomeu de la Quadra, observando que la parcela forestal ocupada constituye la prolongación de los límites de la parcela urbana, por la zona Norte-Este, formada por dos terrazas a diferentes niveles de unos 250 y 160 m2 aproximadamente.

La terraza superior, de unos 250 m2, se halla a nivel del segundo piso de la edificación existente y no se halla cerrada en su perímetro. En ella se ha eliminado toda la vegetación forestal, se ha instalado una cama elástica y un pequeño huerto delimitado con tablonos de madera y se está construyendo en el límite Norte-Este con la zona forestal un cierre de tablonos de madera de unos 0,8 metros de altura. Fuera de la ocupación y en zona forestal hay una gran acumulación de leñas secas y tablas de madera de las que se están utilizando en la construcción del cierre, así como restos vegetales secos procedentes de trabajos de jardinería.

Por su parte la terraza de 160 m2 o inferior se halla a nivel del primer piso de la edificación existente y está cerrada por los lados Norte y Este en forma redonda, con un cierre vegetal plantado en jardineras de tablonos de madera y por el lado Sur, por una pared de piedra

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

resultante de los desmontes de la terraza. El lado Oeste se halla abierto, coincidiendo con la confrontación con la parcela urbana. Toda la terraza está soportada por un muro de piedras de grandes dimensiones en forma de escollera, de unos 3,5 m de altura, que sigue el límite del Parque natural. Se observa que en el suelo de la parcela se ha plantado de césped y árboles de jardín.

A partir del anterior informe el Ayuntamiento de Molins de Rei, aquí demandado, Incoó expediente de protección de la legalidad urbanística, en el que se identifica la parcela en la que se encuentran los terrenos forestales ocupados y anexionados a la parcela urbana, como propiedad de los herederos de Dña. Montserrat Castellví en el término municipal de Molins de Rei (polígono 3 parcela 20). Los citados terrenos constituyen suelo no urbanizable con calificación de sistema general de espacios libres clave 27 parques forestales a conservar en áreas de bosque existente, conforme al Plan General metropolitano de Barcelona.

En cuanto a la parcela urbana que se prolonga sobre los terrenos forestales, ésta es la correspondiente a la calle Peyes d'En Castellví, 1, propiedad del recurrente y de una tercera persona, también en el término municipal de Molins de Rei.

Tras la incoación del expediente y la presentación de alegaciones por parte del hoy recurrente, fue dictada la resolución 17 de julio de 2018 aquí impugnada.

TERCERO.- De lo actuado resulta que los terrenos sobre los que versa la resolución administrativa tienen la calificación urbanística de Parque Forestal de conservación, clave 27, del Plan General Metropolitano, dentro del ámbito del Plan Especial de la Serra de Collserola, como se ha expuesto.

No resulta controvertido que las obras, usos y actuaciones realizadas sobre los terrenos forestales no disponen de licencia municipal y en su caso serían ilegalizables atendida la naturaleza del suelo no urbanizable sobre los que se ubican. Por otro lado hay que poner de manifiesto que las actuaciones llevadas a cabo sobre los mismos no respetan, contrariamente a lo que sostiene el recurrente en uno de los argumentos de su demanda, los usos del terreno forestal, al haberse ubicado en los mismos dos terrazas ajardinadas correspondientes a dos alzadas de la vivienda existente en el solar y al haber sido sustituida la vegetación forestal por césped, tableros de madera, un huerto, jardineras y una cama elástica.

CUARTO.- Ni las obras realizadas en terreno forestal, ni la parcelación a la que se refiere la resolución administrativa disponen de licencia alguna -ni podría haberse obtenido-, sin que la segregación suscrita en fecha 1 de agosto de 1997 en relación a la porción de 400 metros cuadrados de suelo forestal pueda por ello ser convalidada, con independencia de quién fuera el titular de los terrenos al momento de formalizarse la escritura, pues el titular actual de los mismos se subroga en la posición del anterior, sin que ello comporte -al ser cuestión distinta- la determinación de la responsabilidad a efectos sancionadores (lo que aquí no nos ocupa).

QUINTO.- Resulta de aplicación al presente supuesto lo dispuesto y los artículos 199 y siguientes de la Ley de Urbanismo de Cataluña, aprobada por Decreto legislativo 1/2010, y en particular lo dispuesto en el apartado 3 del artículo 201, en virtud del cual se reconoce la condición de autoridad al personal al servicio de las entidades públicas a que se refiere el apartado 1 al cual se encargue expresamente el ejercicio de la inspección urbanística. En el ejercicio de esta actividad, el personal de las Administraciones competentes puede inspeccionar todo tipo de obras y de instalaciones; los hechos que constate este personal tienen valor probatorio, de acuerdo con lo establecido por la legislación de procedimiento administrativo común. La presunción iuris tantum establecida en la norma no ha resultado desvirtuada por la prueba documental practicada.

Igualmente resulta de aplicación lo dispuesto en el artículo 207, apartado 3, de la citada Ley de Urbanismo de Cataluña respecto a la imprescriptibilidad de las vulneraciones de la legalidad urbanística que se producen en terrenos que el planeamiento urbanístico clasifica como suelo no urbanizable. cielo

SEXTO.- Expuesto lo anterior, debe señalarse que -al igual que el resto de argumentos de la actora a los que se ha hecho referencia- no puede acogerse la pretendida falta de

responsabilidad de la actora, en la medida en que la propiedad del terreno sobre el que se extiende el solar de su propiedad pertenece a los herederos de la señora Montserrat Castellví. Ello es así por cuanto el recurrente es el propietario del solar que se prolonga sobre los terrenos forestales y por ello el poseedor de las obras y de las actuaciones que se ubican en zona no urbanizable.

Del mismo modo, tampoco puede acogerse a partir de la prueba practicada la afirmación de la actora de que los terrenos hubieran entrado a formar parte de la franja de protección de incendios forestales durante el año 2013, a través de la aprobación por parte del ayuntamiento del plano de delimitación de las urbanizaciones afectadas, sin que por otro lado exista tampoco prueba de la antigüedad de las obras, debiéndose estar por ello a la fecha de comprobación por parte de la Administración.

A tenor de lo anterior, el recurso debe ser desestimado.(...)>>>

L'actor i ara apel·lant pretén que aquest Tribunal revoqui la Sentència que acabem de transcriure i que, alhora, estimi la demanda que hauria deduït en primera instància.

Per la seva banda, tant L'IL·LM. AJUNTAMENT DE MOLINS DE REI com el CONSORCI DEL PARC NATURAL DE LA SERRA DE COLLSEROLA, han sol·licitat que l'apel·lació sigui desestimada.

SEGON: Els termes de l'apel·lació

L'apel·lació formulada pel SR. [REDACTED] diu així:

<<<(...) FETS

PRIMER.- CONTEXTUALITZACIÓ DEL SUPÒSIT TRACTAT PER LA SENTÈNCIA OBJECTE DE RECURS D'APEL·LACIÓ.

La sentència número 310/22, de 22 de desembre, desestima el recurs contenciós-administratiu interposat contra el Decret d'alcaldia de l'Ajuntament de Molins de Rei, número 1263, de data 17/7/2018, pel que es resol l'expedient de protecció de la legalitat urbanística 44/2017/OREXE, incoat per Decret d'Alcaldia número 416, de 6/3/2018.

El referit Decret número 1263, de data 17/7/2018, resol:

Desestimar les al·legacions presentades per l'avui apel·lant i la resta d'interessats.

Declarar nul·la i, en conseqüència, il·legalitzable la parcel·lació de la finca forestal titularitat de l'apel·lant i, així mateix, les obres d'enjardinament consistents en l'eliminació de la vegetació arbustiva forestal i instal·lació de llit elàstic i petit hort delimitat amb taulons de fusta; construcció en el límit nord-est amb la zona forestal d'un tancament de taulons de fusta de 0,80 m d'alçada; acumulació de llenyes seques, taulons de fusta i restes vegetals seques en la zona forestal; així mateix, tancament de terrassa inferior amb tanca vegetal viva plantada en jardineres de taulons de fusta i pel cantó sud per paret de pedra resultant del desmunt de la terrassa i construcció d'un mur de pedres de grans dimensions en forma d'escullera, d'uns 3,5 m d'alçada, en el que es suporta la terrassa inferior, que segueix el límit del Parc Natural i plantació de gespa i arbres de jardí.

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

Ordenar la restitució dels terrenys a la situació física i jurídica anterior a la segregació de la finca 4.351, atès la nul·litat de la parcel·lació d'aquesta finca forestal i l'enderroc i retirada de tots els elements constructius i auxiliars que hi consten en l'anterior punt i el cessament dels usos duts a terme dins d'aquesta porció de terreny segregada en virtut d'escriptura d'1 d'agost de 1997. S'haurà de procedir a la restauració de la realitat física en el termini d'un mes.

Al respecte, cal destacar que les referides conductes es prediquen respecte uns terrenys que venen qualificats amb clau 27 PGM.

SEGON.- ANÀLISI I CRÍTICA ALS PLANTEJAMENTS DE LA SENTÈNCIA.

1. SOBRE LA NATURALESA URBANÍSTICA DELS TERRENYS CONTROVERTITS.

Un aspecte que resulta transcendental a l'hora de resoldre el present recurs d'apel·lació és el relatiu a la naturalesa urbanística dels terrenys controvertits. Al respecte, el tractament que la sentència proporciona als referits terrenys és el de "suelo forestal de especial protección" (FJ segon).

Aquesta circumstància és absolutament rellevant a l'efecte de resoldre el present recurs d'apel·lació donat que, de base, la sentència parteix de la premissa errònia de considerar que en els terrenys controvertits concorren valors dignes d'especial protecció quan, en realitat, l'apreciació de la concurrència de tals valors és una qüestió reglada que, en cap moment, va quedar acreditada en les actuacions seguides en la instància. En aquest sentit, cal insistir que la concurrència de valors dignes d'especial protecció és una qüestió de caràcter reglat que amb la mera decisió discrecional del planificador de qualificar els terrenys amb clau 27 PGM no es constata la dita concurrència. La sentència incorre en infracció de l'ordenament per aquesta circumstància.

Aquesta errònia consideració que la sentència proporciona als terrenys controvertits **té incidència directa en els raonaments emprats, en el seus fonaments i, en conseqüència, en el pronunciament contingut a la part dispositiva.**

Més concretament, a partir d'aquesta consideració, la sentència conclou que el Decret impugnat en la instància, pel que s'ordena la restauració, és conforme a dret quan, en realitat, en el moment en que va iniciar-se l'expedient de protecció, en l'any 2016, ja havien entrat en joc els efectes de la prescripció en tant en quant la naturalesa urbanística dels terrenys controvertits és la d'un sòl urbanitzable ordinari en el que no consta acreditada la concurrència de valors dignes d'especial protecció.

2. SOBRE LA IMPOSSIBILITAT DE PERSEGUIR LES CONDUCTES IMPUTADES ATENENT A LA VERITABLE NATURALESA URBANÍSTICA DELS TERRENYS CONTROVERTITS: CLAU 27 PGM.

En puritat, tal com la sentència refereix en els FJ segon i tercer, **la qualificació urbanística dels terrenys controvertits és la de parc forestal de conservació (clau 27 del PGM)**, circumstància de la qual se'n deriven unes conseqüències diferents a les que la sentència considera.

Més concretament, la sentència, en el seu FJ cinquè, estableix:

"resulta de aplicación lo dispuesto en el artículo 207, apartado 3, de la citada Ley de Urbanismo de Cataluña respecto a la imprescriptibilidad de las vulneraciones de la legalidad urbanística que se producen en terrenos que el planeamiento urbanístico clasifica como suelo no urbanizable"

Al respecte, cal indicar que la decisió discrecional del planificador consistent en qualificar els terrenys controvertits amb clau 27 PGM no implica, automàticament,

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

que els terrenys reuneixin valors ecològics, paisatgístics, forestals o agraris, l'apreciació dels quals, com diem, és una qüestió de caràcter reglat i no discrecional.

En aquest sentit, com més endavant fonamentarem amb major profunditat, cal tenir present que **la imprescriptibilitat al·ludida en la sentència és predicable respecte conductes que es materialitzin en sòl no urbanitzable que reuneixi valors dignes d'especial protecció, és a dir, sòls en els que, de forma reglada, consti acreditada la concurrència de valors de caràcter ecològic, paisatgístic, forestal o agrari, o els d'altra consideració, però no resulta predicable respecte el sòl no urbanitzable "ordinari", que és el tractament que ha de proporcionar-se als terrenys controvertits ja que aquests, en el seu moment, van ser qualificats pel planificador amb clau 27 PGM a partir d'una decisió de caràcter discrecional.**

Sent, així les coses, projectant les anteriors consideracions sobre els terrenys objecte de controvèrsia, resulta que, havent-se acreditat que aquells tenen la consideració de sòl no urbanitzable (clau 27 PGM) a partir d'una decisió discrecional del planificador, però no a partir d'una acreditada concurrència de valors, **es conclou que respecte els terrenys controvertits no és predicable la imprescriptibilitat al·ludida en la sentència aquí recorreguda, ans al contrari, havent-hi transcorregut més de 20 anys des de la pràctica de la segregació discutida, en el moment d'incoar-se el procediment de protecció de la legalitat urbanística, ja havien entrat en joc els efectes de la prescripció.**

3. SOBRE LES CONDUCTES PERSEGUIDES.

Tal com es de veure a partir del contingut dels fonaments jurídics primer, segon, tercer, quart i sisè de la sentència recorreguda, **les conductes que l'expedient de protecció imputà es consideren comeses en terrenys qualificats com a parc forestal de conservació (clau 27 del PGM).**

No obstant l'anterior, el Decret impugnat en la instància, més enllà de les conductes concretes que es relacionen, considera que "en el cas que ens ocupa, no cal entrar a valorar si els usos desenvolupats resulten legalitzables o no, doncs la infracció principal que porta com a conseqüència la resta, i sense la qual no es donarien les altres, és que en l'any 1997 es va segregat una parcel·la forestal que no tenia la extensió mínima d'acord amb la unitat mínima forestal, per agregar a una finca urbana, quan ja en aquell moment aquesta actuació no resultava d'acord amb la normativa vigent". Per tant, les conductes concretes que es relacionen en l'expedient, queden en un segon pla front la referida segregació, conducta, aquesta, no imputable al recurrent donat que, tal com es va acreditar en la instància, ell no va ser el que va segregat la parcel·la. Es considera, en definitiva, que "la infracció resulta nul·la de ple dret, no essent predicable

la prescripció de la mateixa".

Al respecte, cal precisar que els fets tractats a la sentència recorreguda, que constitueixen l'objecte de l'expedient de protecció, provenen de l'any 1997 i, durant tots aquests anys, fins la incoació de l'expedient, cap actuació administrativa s'ha dut a terme per part de l'Ajuntament. Resulta, doncs, sorprenent que, més de 20 anys després, s'ordini la restitució de quelcom que la demandada coneix des de l'any 1997 i posteriors ja que, durant aquell temps, van ser moltes les converses que es van mantenir amb responsables municipals sobre les conductes que, més de 20 anys després, constitueixen l'objecte de l'expedient.

4. SOBRE L'ACREDITACIÓ DEL MOMENT EN ELS QUE ES VAN REALITZAR LES CONDUCTES PERSEGUIDES.

Estableix la sentència en el seu fonament jurídic sisè que:

"Del mismo modo, tampoco puede acogerse a partir de la prueba practicada la afirmación de la actora de que los terrenos hubieran entrado a formar parte de la

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

franja de protección de incendios forestales durante el año 2013, a través de la aprobación por parte del ayuntamiento del plano de delimitación de las urbanizaciones afectadas, sin que por otro lado exista tampoco prueba de la antigüedad de las obras, debiéndose estar por ello a la fecha de comprobación por parte de la Administración”.

A partir de l'anterior transcripció es constata que la sentència conclou que no existeix prova de l'antiguitat dels fets que s'imputen quan, en realitat, **aquesta part va aportar, com a documents números 7 i 8, sengles vols aeris obtinguts de l'arxiu de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, corresponents als anys 2011 i 2013, ens els que s'acredita que, en aquells moments, les conductes perseguides ja s'havien dut a terme. Més concretament, els fets perseguits provenen d'un moment molt anterior, l'any 1997, tal com consta en l'escriptura de segregació i venda que apareix en els folis 157-175 EA.**

Als anteriors fets els hi resulten d'aplicació els següents

FONAMENTS DE DRET I.-

D'ORDRE PROCESSAL.

Quant als preceptes processals adjectius que regulen la interposició, presentació, tramitació i altres aspectes formals del recurs, són aplicables els arts. 81 i ss LJCA, i, subsidiàriament, per remissió expressa de la Disposició Final Primera de la LJCA, la LEC.

De l'aplicació d'aquests preceptes, no ha d'existir cap obstacle per a l'admissió del present recurs en haver-se plantejat en el temps i en la forma regulada en els preceptes indicats. A saber:

El recurs es presenta dins del termini dels quinze dies següents al de notificació de la sentència recorreguda.

El meu causídic ostenta legitimació per a la interposició d'aquest recurs, en haver estat part en el recurs contenciós en el qual s'ha dictat la resolució recorreguda (art. 82 de la LJ).

El present escrit conté la fonamentació suficient, complint així els requisits de contingut que apareixen regulats en l'art. 85 de la LJ.

En conseqüència, doncs, procedeix l'admissió a tràmit del present recurs.

II.- PRIMER MOTIU D'APEL·LACIÓ: LA SENTÈNCIA ATORGA ERRONIAMENT ALS TERRENYS CONTROVERTITS EL TRACTAMENT PROPI DEL SÒL NO URBANITZABLE D'ESPECIAL PROTECCIÓ AMB CONCURRÈNCIA DE VALORS.

Tal com hem indicat en moments precedents, la sentència atorga, als terrenys controvertits, la condició de sòl no urbanitzable d'especial protecció amb concurrència de valors i, a partir d'aquesta errònia consideració, conclou que, respecte les conductes perseguides, no han entrat en joc els efectes de la prescripció en tant en quant les conductes perseguides participen de la imprescriptibilitat.

Dit plantejament, sia dit amb els deguts respectes i en termes d'estricta defensa, resulta contrari a dret per infracció de l'ordenament jurídic i de la jurisprudència emanada del TSJC i el TS, relativa al tractament que ha de proporcionar-se als terrenys que venen qualificats amb la clau 27 del PGM.

Al respecte, tal com hem indicat en moments anteriors, **la decisió discrecional del planificador consistent en qualificar els terrenys controvertits amb clau 27 PGM no implica, automàticament, que els terrenys reuneixin valors ecològics, paisatgístics,**

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

forestals o agraris, l'apreciació dels quals és una qüestió de caràcter reglat i no discrecional.

En aquest sentit, el tractament que ha de proporcionar-se a la clau 27 del PGM ha estat objecte de múltiples pronunciaments jurisdiccionals dels quals, als efectes que aquí interessin, destaquem el contingut a la **STSJC número 688/2017, de 30 d'octubre de 2017** (Roj: STSJ CAT 10564/2017 - ECLI: ES:TSJCAT:2017:10564) la qual, fent referència a altres SSTSJ i a pronunciaments del TS que tracten supòsits referits a terrenys qualificats amb clau 27 PGM, igual que en el supòsit enjudiciat a la sentència aquí recorreguda, estableix:

Així, la citada STSJC, en el seu fonament de dret tercer (apartat 3.1), es refereix a les actuacions 123/2004, seguides front la mateixa Sala i Secció, i destaca l'antecedent de fet primer, els fonaments de dret i la decisió finalment recaiguda en la Sentència del Tribunal Suprem Sala 3a Secció 5a de 2 de novembre de 2011, la qual va establir:

"...la cuestión principal, objeto del pleito sustanciado, que no fue otra que la ilegalidad de la reclasificación del suelo del sector noroeste de Pedralbes (69.489 m2) con la clave 27, parque forestal de conservación y régimen de suelo no urbanizable, y cuya principal causa de impugnación, como lo resume correctamente la Sala de instancia en el inicio del fundamento jurídico segundo de la sentencia recurrida, es que no existe bien medioambiental alguno que proteger".

"PRIMERO.-...la resolución desestimatoria de la acción ejercitada se ha debido a la inaplicación o incorrecta aplicación por el Tribunal a quo de lo establecido en el citado artículo 9 de la Ley 6/1998, ya que la clasificación del suelo no urbanizable protegido es reglada y, en el caso enjuiciado, la Sala de instancia ha justificado la opción de las Administraciones urbanísticas actuantes en un uso correcto del ius variandi al haber considerado que el suelo reclasificado, que ha perdido su condición de suelo urbanizable, es inadecuado para el desarrollo urbano"

"SEGUNDO.-...El referido suelo del sector noroeste de Pedralbes ha sido clasificado como suelo no urbanizable de protección forestal y ésta es una clasificación reglada, que no puede quedar a merced de la discrecionalidad de las Administraciones urbanísticas".

"TERCERO.- Esta Sala y Sección del Tribunal Supremo ha repetido una y otra vez que hay que diferenciar el suelo que la Administración considera inidóneo para el desarrollo urbanístico, cuya decisión ha de inscribirse en un uso correcto de la discrecionalidad por quienes aprueban el planeamiento, de aquél que por sus valores ambientales, paisajísticos, forestales, agrícolas o ganaderos debe quedar al margen del proceso urbanizador, cuya clasificación es estrictamente reglada cuando se acredite que concurren los referidos valores (Sentencias de fechas 25 de marzo de 2010 -recurso de casación 5635/06 -, 11 de febrero de 2011 -recurso de casación 414/07 -, 12 de mayo de 2011 -recurso de casación 3788/07 -, 13 de mayo de 2011 -recurso de casación 5044/07 -, 22 de julio de 2011 -recurso de casación 4250/07 -, 21 de octubre de 2011 -recurso de casación 4610/07 - y 21 de octubre de 2007 -recurso de casación 4902/07 -).

Es decir, la Sala de instancia, sin reparar que la naturaleza señalada al suelo reclasificado es la de no urbanizable de protección forestal y, por tanto, estrictamente reglada, justifica la corrección jurídica de la decisión administrativa en un adecuado uso de su discrecionalidad técnica para clasificar el suelo como no urbanizable por no ser idóneo para el desarrollo urbano, lo que no se corresponde con la clasificación establecida por la Modificación Puntual del Plan General Metropolitano, que confiere al suelo del sector noroeste de Pedralbes la clasificación de suelo no urbanizable de protección forestal, que, según hemos indicado, es reglada y no discrecional, por lo que la Administración urbanística debería haber justificado (lo que no ha hecho) que efectivamente el suelo del sector noroeste de Pedralbes reúne las características que le hacen merecedor de la clasificación de suelo no urbanizable y parque forestal de conservación

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

...pues las circunstancias, no desmentidas por las Administraciones demandadas y ahora recurridas, determinantes de tal clasificación han sido que su urbanización requería importantes movimientos de tierras, implicaría una ocupación impactante del suelo y que éste tiene una orografía de mucha pendiente y accidentada, además de que con ello se trata de proteger el Parque Forestal de Colloserola, dada la proximidad de los terrenos reclasificados a éste, es decir razones todas que justificarían su clasificación como suelo no urbanizable por no ser idóneo para un desarrollo urbanístico, pero que no explican ni justifican una clasificación reglada, cual es la del suelo de protección forestal, razón por la que el segundo motivo de casación alegado debe ser estimado en cuanto que la Sala sentenciadora ha infringido, por inaplicación o aplicación incorrecta, lo dispuesto en el artículo 9.2 de la Ley 6/1998, de 13 de abril, de Régimen del Suelo y Valoraciones, que constituye un precepto estatal básico con arreglo a lo establecido en la Disposición Final única de la propia Ley 6/1998."

"Puede añadirse con mayor precisión, en aplicación de la Disposición Transitoria Segunda.2.b) del Decreto Legislativo 1/2010, de 3 de agosto, que aprueba el Texto refundido de la Ley de Urbanismo de Cataluña, que es la aplicable al caso, que a las presentes alturas esos terrenos deben considerarse que han pasado a ostentar y deben estimarse con la clasificación de Suelo Urbanizable No Delimitado y a ello procede estar".

Més endavant, la inicialment al·ludida STSJC número 688/2017, de 30 d'octubre de 2017, en el seu fonament de dret tercer, apartat 6.1, conclou literalment:

"6.1.- En este punto deberá precisarse que por lo resuelto por el Tribunal Supremo, la clave 27. "Parcs forestals que cal conservar en àrees de bosc existent", en atención a la legislación aplicable al asunto que se resolvió, es una calificación urbanística correspondiente a Suelo No Urbanizable pero de especial protección y reglada en los términos de la Ley estatal 6/1998, de Régimen del Suelo y Valoraciones, que no puede quedar a merced de la discrecionalidad de las Administraciones urbanísticas.

Y ahora sigue siendo lo mismo en razón a lo establecido en el artículo 32.b).primero del Decreto Legislativo 1/2010, de 3 de agosto, que aprueba el Texto refundido de la Ley de Urbanismo de Cataluña"

Per tant, projectant les anteriors consideracions sobre el supòsit tractat a la sentència aquí recorreguda, es conclou que la sentència és contrària a dret perquè esta proporcionant als terrenys controvertits la consideració de sòl no urbanitzable d'especial protecció quan aquesta qüestió, en cap moment, va ser acreditada per l'Ajuntament ni en via administrativa ni en via jurisdiccional. En aquest sentit, recollint la sentència aquest plantejament, està prescindint del fet que la qualificació dels terrenys controvertits amb clau 27 PGM va ser fruit d'una decisió discrecional del planificador, però obvia que aquest fet no és suficient per considerar els terrenys com sòl no urbanitzable d'especial protecció donat que la concurrència de valors dignes d'especial protecció és una qüestió de caràcter reglada i no discrecional que, en el supòsit tractat per la sentència, en cap moment, es va acreditar la concurrència reglada de valors dignes d'especial protecció.

És a dir, estem front uns terrenys que si bé el planificador va decidir, a partir d'una decisió de caràcter discrecional, excloure'ls del desenvolupament urbanístic, no per aquest fet es deriva, automàticament, que estiguem front un sòl que reuneixi seus valors ambientals, paisatgístics, forestals, agrícoles o ramaders, ja que l'apreciació d'aquests valors té caràcter reglat i no discrecional.

En aquest sentit, cal tenir present que, en el supòsit tractat en la sentència recorreguda, mitjançant la MPGM del sector de sol urbà (20a/11) i sol urbanitzable programat (20b) de Sant Bartomeu de la Quadra, aprovada en l'any 1985, i el PP del sector, es van realitzar ajustos en els límits del sector que van provocar que terrenys, inicialment qualificats com sol urbanitzable programat (20b) passessin a ser qualificats amb clau 27, parc forestal, però aquest fet, aquest ajust, aquesta qualificació sobrevinguda de parc forestal, res té a veure amb la concurrència real de valors. Al respecte, ens remetem al contingut del DOCUMENT

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

NÚM 3, adjuntat a l'escrit de demanda, consistent en la memòria de la MPGM, extreta del lloc web del Registre de planejament, en la que es refereixen els ajustos de límits d'algunes propietats que passen a constituir, a l'hora, límits del sector i de qualificació. Igualment, per les mateixes raons, ens remetem al DOCUMENT NÚM 4, adjuntat a l'escrit de demanda, consistent en el plànol d'ordenació núm. 11 de la referida MPGM en el que, amb la referència 11 (destacada en color blau), apareix la modificació dels límits de la parcel·la 700. Es pot comprovar com la parcel·la 700 (origen de la finca de resultat 700-A), abans de la MPGM, constituïa el límit del sector. Amb la MPGM, el límit del sector s'ajusta i s'originalment previst com a urbanitzable (clau 20b) passà a clau 27 (forestal). **Aquest fet acreditava, per si mateix, què no eren terrenys que reunissin valors dignes d'especial protecció.**

Les conductes que es refereixen corresponen a fets succeïts fa molt més de 4 i 6 anys, que són els terminis determinats pel DL 1/1990 i TRLUC, respectivament. A l'efecte del còmput de la caducitat de l'acció de restauració, tal com s'estableix a la STS de 5 de juny de 1991 (RJ 1991\4865), es té en compte el moment d'execució de les obres i/o treballs que es recullen en l'expedient incoat. El TS entén, igual que succeeix en el present supòsit, que les conductes que s'imputen no es corresponen a fets que hagin transcorregut en l'interior de l'habitatge, ans el contrari, s'imputen conductes que tenen a veure amb fets que són susceptibles de veure's des de l'exterior, sent la prova més evident les fotografies que acompanyen l'informe del Consorci de 8/3/2017. Per tant, en aquests casos, s'aplica el termini de 4 anys establert a l'art. 256.1 DL 1/1990, termini que ha de computar-se des de la finalització de les obres, fet que va succeir a finals dels anys 90, amb molta anterioritat a l'any 2014, és a dir, molt més enllà dels 4 anys determinats per l'art 256.1 DL 1/1990. **L'acció de restauració va caducar, així, per transkurs excessiu del termini de 4 anys.**

En aquest sentit, l'art. 260.1 DL 1/1990 estableix que el límit de 4 anys fixat per l'art. 256.1 DL 1/1990 no serà aplicable per actes d'edificació o usos del sòl que s'hagin dut a terme en terrenys qualificats pel planejament com zones verdes o espais lliures, situació la qual no succeeix en el present supòsit, resultant, doncs, de plena aplicació al supòsit el termini de 4 anys. A idèntica conclusió s'arribaria pel cas que es considerés d'aplicació el termini de 6 anys fixat per l'art. 207 TRLUC, l'acció hauria, igualment, caducat .

Sent, així les coses, s'imputa a la sentència infracció de l'ordenament jurídic consistent en la vulneració de l'art. 256.1 DL 1/1990, en relació amb l'art. 260.1 del mateix cos legal, aplicable al cas per raons temporals o, en el seu cas, s'imputa vulneració de l'art. 207 TRLUC, pel cas que es consideres aquest d'aplicació.

II.- SEGON MOTIU D'APEL·LACIÓ: LA SENTÈNCIA RECORREGUDA ÉS CONTRÀRIA A DRET PER ORDENAR LA RESTITUCIÓ

Tal com es de veure a partir de l'actuat, el Decret recorregut en la instància, més enllà de les conductes concretes que es relacionen, considera que "en el cas que ens ocupa, no cal entrar a valorar si els usos desenvolupats

resulten legalitzables o no, doncs la infracció principal que porta com a conseqüència la resta, i sense la qual no es donarien les altres, és que en l'any 1997 es va segregar una parcel·la forestal que no tenia la extensió mínima d'acord amb la unitat mínima forestal, per agregar a una finca urbana, quan ja en aquell moment aquesta actuació no resultava d'acord amb la normativa vigent". Per tant, les conductes concretes que es relacionen en l'expedient, queden en un segon pla front la referida segregació, conducta, aquesta, no imputable al recurrent donat que ell no va ser el que va segregar la parcel·la.

Es considera, en definitiva, que "la infracció resulta nul·la de ple dret, no essent predicable la prescripció de la mateixa". Al respecte, cal precisar que els fets objecte de l'expedient provenen, tal com hem indicat anteriorment, de l'any 1997 i durant tot aquest temps, fins l'any 2016, cap actuació administrativa s'havia dut a terme per part de l'Ajuntament.

Així mateix, cal tenir present que la parcel·la 700-A formava part de les finques incloses en el projecte de reparcel·lació (PR, en endavant) del sector, sent finca de resultat i, així mateix, que el límit nord del sector, previst pel PGM, va ser modificat. En aquest sentit, resulta

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

rellevant fer esment al fet de que la parcel·la 700-A, finca de resultat en el PR, prové de la finca d'origen 700. D'aquesta parcel·la 700, s'aporten 22.821 m2 dels quals 12.044,40 m2 tindrien aprofitament privat.

Finalment, la part resolutiva del Decret número 1263 acordà:

Desestimar les al·legacions presentades.

Declarar nul·la i, en conseqüència, il·legalitzable la parcel·lació de la finca forestal i, així mateix, les obres d'enjardinament consistents en l'eliminació de la vegetació arbustiva forestal i instal·lació de llit elàstic i petit hort delimitat amb taulons de fusta; construcció en el límit nord-est amb la zona forestal d'un tancament de taulons de fusta de 0,80 m d'alçada; acumulació de llenyes seques, taulons de fusta i restes vegetals seques en la zona forestal; així mateix, tancament de terrassa inferior amb tanca vegetal viva plantada en jardineres de taulons de fusta i pel cantó sud per paret de pedra resultant del desmunt de la terrassa i construcció d'un mur de pedres de grans dimensions en forma d'escullera, d'uns 3,5 m d'alçada, en el que es suporta la terrassa inferior, que segueix el límit del Parc Natural i plantació de gespa i arbres de jardí.

Ordenar la restitució dels terrenys a la situació física i jurídica anterior a la segregació de la finca 4.351, atès la nul·litat de la parcel·lació d'aquesta finca forestal i l'enderroc i retirada de tots els elements constructius i auxiliars que hi consten en l'anterior punt i el cessament dels usos duts a terme dins d'aquesta porció de terreny segregada en virtut d'escriptura d'1 d'agost de 1997. S'haurà de procedir a la restauració de la realitat física en el termini d'un mes.

Partint de l'anterior, i tenint en compte que la sentència recorreguda considera conforme a dret l'ordre de restauració i, en conseqüència, valida les consideracions municipals relatives a la disconformitat a dret de la segregació practicada, cal concloure que el plantejament que, al respecte, du a terme la sentència no resulta conforme a dret per les raons que, a continuació, exposarem.

La primera, com hem manifestat en el fonament anterior, perquè havent-hi entrat en joc els efectes de la prescripció la conducta imputada no és susceptible de perseguir-se per caducitat de l'acció de restauració.

En segon lloc, perquè la conducta principal que s'imputa, la segregació, no és una conducta antijurídica. Al respecte, ha de palesar-se que aquesta conducta no és, en cap cas, imputable al recurrent ja que, tal com es veu a partir del contingut de l'escriptura pública de segregació i compravenda d'1 d'agost de 1997 (folis 157-175 EA), va ser la part venedora la que va procedir a la segregació de les finques que, posteriorment, va transmetre al meu representat.

En aquest sentit, la referida escriptura fa referència a que de la finca matriu

(registral 10.636), configurada per les parcel·les 700-A, 700-B, 700-C, 700-D, 700-E, 700-F, 700-G i 700-H, se segrega la parcel·la 700-A, de 405,70 m2, dins de l'àmbit del PP. L'hi pertanyia a la venedora en virtut d'adjudicació derivada del projecte de reparcel·lació corresponent al PP de Sant Bartomeu de la Quadra, aprovat definitivament en data 22/9/1983.

I, d'altra banda, de la registral 4.351, se segreguen 400 m2 per formar finca registral independent, a l'objecte de que físicament es formi una sola unitat juntament amb la parcel·la 700-A (vinculació "ob rem").

Per tant, des de la perspectiva de la imputabilitat, la sentència imputa al recurrent una conducta que no va realitzar. Aquest aspecte atenta a una de les bases fonamentals que presideix tota actuació administrativa relacionada amb la protecció de la legalitat urbanística com és el principi d'autoria. Des d'aquesta perspectiva, la sentència és contrària a dret per

imputar al Sr. [REDACTED] una conducta que no va realitzar. Tal com es de veure a partir del contingut de l'escriptura de segregació i venda, d'1 d'agost de 1997, van ser les senyores Montserrat i Maria Asunción Castellví Cristòfol les que, com a titulars dels terrenys, els van segregar per alienar-los al meu representat.

Per tant, lligant aquest fet amb que l'expedient dirigit al Sr. [REDACTED] i la sentència ordenen la restitució dels terrenys a la situació jurídica anterior a la segregació de la registral 4.351, hem de concloure que, en tant en quant no és autor d'aquesta conducta, no se li pot imputar i, en conseqüència, no se li pot ordenar la restitució jurídica respecte la segregació ja que ell no va ser el que la va practicar. **Tot això, sense perjudici que, com a continuació veurem, es tracta d'una segregació ajustada a dret per no contravenir els apartats e) i b) de l'art. 169.1 TRLUC.**

Al respecte, des del punt de vista temporal, va quedar acreditat a la instància que el projecte de reparcel·lació, en el que la parcel·la 700-A era una parcel·la de resultat, derivada de la inicialment aportada finca 700, va ser aprovat per l'Ajuntament de Molins de Rei en data 28/2/1990, és a dir, 7 anys abans de la posterior segregació i venda de les parcel·les anteriorment referides. Per tant, resultarà determinant concretar quines disposicions resulten aplicables als fets i quines, per raons temporals, no.

Prendrem com a base la STSJC (Secció 3a), Sentència núm. 317/2010 de 20 abril (RJCA\2010\640) la qual estableix:

en quant a l'ordenament aplicable al procediment de restauració: "Otra cosa es el ordenamiento aplicable al procedimiento de restauración de la legalidad urbanística o de derecho sancionador que deberá ser el correspondiente al día en que se presente la instancia del interesado o titular de la acción pública -en ese caso- o en la que se acuerde la incoación del/de los correspondiente/s procedimiento/s -si se actúa de oficio-". **Per tant, en quant al procediment a seguir, al present supòsit serà aplicable el TRLUC, i no el DL 1/1990 com se sosté per part de l'Ajuntament.**

En quant l'Ordenament aplicable a les obres, estableix la Sala: "Para las obras habrá que estar al ordenamiento aplicable a la fecha de su discurso y de su terminación". **Per tant, per les obres haurem d'estar al DL 1/1990.**

Centrant-nos, ara, en la qüestió de l'ordenament aplicable al procediment de restauració, i, més concretament, a la qüestió de la indivisibilitat de les finques, l'expedient considera aplicable el DL 1/1990 i el seu art. 140.1, mentre que, a partir d'allò establert pel TSJC, resulta aplicable el TRLUC i el seu art. 196.1. Això és així, perquè la resolució de l'expedient ordena la restitució, física i jurídica, la qual està subjecta a un procediment que ve regulat en el TRLUC i el RPLUC. L'expedient i la sentència consideren nul·la la segregació, ordena la restitució a la situació anterior i aquest procediment s'ha de seguir amb observança de la normativa vigent en el moment de la incoació (TRLUC -arts. 205 i concordants- i RPLUC -arts. 116 i concordants) en detriment de les consideracions de l'Ajuntament tendents a considerar d'aplicació el DL 1/1990.

Havent d'atendre, doncs, al contingut de l'art. 196.1 TRLUC i, més concretament, els seus apartats e) i b) pels que s'estableix que són indivisibles "e) Les finques en sòl no urbanitzable la dimensió de les quals sigui inferior al doble de les mínimes de conreu o de producció forestal definides per a cada àmbit territorial, llevat de l'aplicabilitat de les excepcions indicades per les lletres b i c, si s'escau". Per remissió, l'apartat b) diu:

"Les parcel·les la dimensió de les quals sigui igual o menor a la determinada com a mínima en el planejament urbanístic, excepte si els lots resultants són adquirits pels propietaris o propietàries de terrenys contigus, amb la finalitat d'agrupar-los i formar una nova finca". Aquesta excepció a la

indivisibilitat que hem subratllat és, precisament, la que concorre en el present cas: el propietari contigu (Sr. [REDACTED], el recurrent) va adquirir una porció de terreny, de superfície menor a la determinada com a mínima, segregada de la finca 4351, vinculada "ob

rem" a la finca 700-A, tal com s'acredita mitjançant l'escriptura de segregació i venda d'1 d'agost de 1997 i, així mateix amb l'escriptura de finalització d'obra nova de 10/6/2005 que es va aportar com DOCUMENT NÚM. 5.

Per tant, a partir de l'anterior, resulta contrari a dret que el Decret impugnat, en el punt segon de la part resolutiva, declari la nul·litat de "la parcel·lació de la finca forestal" i, en l'apartat tercer, "ordeni la restitució dels terrenys a la situació física i jurídica anterior a la segregació de la finca 4.351, atès la nul·litat de la parcel·lació i l'enderroc i retirada de tots els elements constructius i auxiliars i el cessament dels usos duts a terme dins d'aquesta porció de terreny segregada d'acord amb escriptura d' 1 d'agost de 1997..." ja que **l'art. 196.1 TRLUC, aplicable al cas per raons temporals, estableix com a excepció a la indivisibilitat de les finques l'adquisició de terrenys contigus amb la finalitat d'agrupar-los, tal com succeeix al present supòsit en el que les finques estan vinculades "ob rem". Es tracta, doncs, d'una segregació ajustada a dret. La sentència prescindeix completament de fer cap referència a aquesta qüestió.**

Al respecte, tal com vam sostenir en la instància, cal tenir present que la DGRN, en resolució de data 13/2/2015, ha establert que: "existe vinculación ob rem entre dos (o más) fincas, cuándo se da entre ellas un vínculo que las mantiene unidas, sin que pueda separarse la titularidad de las mismas, que han de pertenecer a un mismo dueño, por existir una causa económica y a la vez jurídica que justifique dicha conexión, como una cierta relación de destino, dependencia o accesoriedad e incluso servicio».

«La vinculación ob rem, en tanto que afecta al contenido del derecho de propiedad, es inscribible en el Registro de la Propiedad, con todos los efectos de publicidad registral que ello implica».

Extrapolant el plantejament de la DGRN al supòsit tractar per la sentència, es conclou que la tantes vegades al·ludida escriptura, d'1 d'agost de 1997, estableix una vinculació "ob rem" entre la parcel·la 700-A i la porció de terreny que se segrega de la registral 4.351 de manera que queden vinculades, mantenint-se unides per raó del seu destí i la seva dependència. Aquesta operació jurídica va accedir al RP i, des del moment de la seva inscripció, a partir dels efectes de la publicitat registral, es produeix una presumpció de coneixement, més enllà que els responsables municipals ja tenien coneixement directe dels fets des de l'any 1997 i posteriors, ja fos per les reunions que es van mantenir amb la propietat, bé pels tràmits que es van dur a terme davant l'Ajuntament o bé, perquè el RP poses en coneixement l'existència de la segregació i de la constitució de finca registral independent.(En aquest sentit, es va aportar, com a DOCUMENT NÚM. 6, certificat d'aprofitament urbanístic emès en data 29/10/1997).

En conseqüència, no es tracta d'una "annexió", tal com es refereix en les actuacions, sinó d'una vinculació "ob rem" entre totes dues finques inscrita al RP. Així doncs, a partir de tots els elements analitzats en el present apartat, es conclou que la conducta que es persegueix en l'expedient no té encaix en els fets efectivament ocorreguts per no tractar-se d'una conducta antijurídica. **La segregació objecte de l'expedient constitueix, com hem vist, una excepció a la indivisibilitat de les finques i la operació jurídica que la suporta va accedir al RP, per tant, el Decret impugnat resulta contrari a dret per perseguir una conducta que no és antijurídica. Sigui com sigui, es tracta d'una operació jurídica que es va produir en l'any 1997, més de vint anys abans de la incoació de l'expedient fet que implicaria, en el seu cas, la impossibilitat de perseguir la conducta per caducitat de l'acció de restauració.**

Sent, així les coses, s'imputa a la sentència infracció de l'art. 196.1 TRLUC.

TERCER.- ERROR EN LA VALORACIÓ DE LA PROVA.

Tal com hem vist, estableix la sentència en el seu fonament jurídic sisè que:

"Del mismo modo, tampoco puede acogerse a partir de la prueba practicada la afirmación de la actora de que los terrenos hubieran entrado a formar parte de la

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

franja de protección de incendios forestales durante el año 2013, a través de la aprobación por parte del ayuntamiento del plano de delimitación de las urbanizaciones afectadas, sin que por otro lado exista tampoco prueba de la antigüedad de las obras, debiéndose estar por ello a la fecha de comprobación por parte de la Administración”.

Tot i que aquesta part és conscient dels límits existents en relació amb la possibilitat de revisar les conclusions derivades del resultat probatori practicat en la instància, és cert que, en determinats casos, com aquí succeeix, quan els resultat de la valoració de la prova implica incórrer en error de fet, valoracions il·lògiques, valoracions oposades a les màximes de l'experiència o oposades a les regles de la sana crítica, es possible revisar el resultat probatori.

Al respecte, tal com hem manifestat en moments anteriors, sí que consta prova sobre l'antiguitat de les obres. D'una banda, **aquesta part va aportar, com a documents números 7 i 8 adjuntats a l'escrit de demanda, sengles vols aeris obtinguts de l'arxiu de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, corresponents als anys 2011 i 2013, ens els que s'acredita que, en aquells moments, les obres . Més concretament, els fets perseguits provenen d'un moment molt anterior, l'any 1997, tal com, igualment consta acreditat, en l'escriptura de segregació i venda que apareix en els folis 157-175 EA.**

Tant la prova documental com el propi EA evidencien que les conductes perseguides s'havien materialitzat molt més enllà del termini de prescripció de 4 anys, aplicable al cas per raons temporals. Al respecte, cal tenir present que l'expedient de protecció es va incoar en l'any 2016, moment en el que, miri com es miri, l'acció de restauració ja havia caducat, Existint evidència documental al respecte, la sentència incorre en una valoració de la prova il·lògica amb error patent a l'hora de valorar el material probatori, qüestió la qual permet que la Sala pugui entrar a revisar les dites consideracions.(...)>>>

TERCER: Oposició de l'Ajuntament i del Consorci

Per tal d'exposar l'oposició a l'apel·lació de les Administracions demandades, res més adient que l'escrit presentat per la defensa lletrada de l'Ajuntament de Molins de Rei, el contingut del qual és aquest:

<<<(…) PRIMERA.- CORRECTA CONSIDERACIÓ, PER PART DE LA SENTÈNCIA, DE LA NATURALESA DELS TERRENYS OBJECTE DEL PROCEDIMENT DE PROTECCIÓ DE LA LEGALITAT

El recurs d'apel·lació presentat per l'actor esgrimeix un primer motiu (numerat com a Fonament de Dret II) que qualifica d'errònia la sentència impugnada pel fet que en aquesta s'hagi considerat —com també va fer-ho l'Ajuntament— que els terrenys afectats per les obres i usos il·lícits tinguessin veritablement el caràcter de sòl urbanitzable d'especial protecció (i per tant fos imprescriptible l'acció de restauració de la legalitat urbanística).

Valors propis dels terrenys com a “sòl urbanitzable d'especial protecció”

D'entrada, el recurrent recorda, amb invocació de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 30.10.2017 (rec. 77/2014), que la classificació d'un sòl com a no urbanitzable d'especial protecció (article 32.a.Primer del Text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat per Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost —TRLU—) no és una decisió que el

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

planificador pugui adoptar discrecionalment, sinó que és una atribució estrictament reglada, que només pot rebre el sòl quan concorrin en aquest valors ambientals, paisatgístics, forestals, agrícoles o ramaders que el facin mereixedor d'aquella classificació. I segons el recurrent, la concurrència d'aquests valors «en cap moment, va ser acreditada per l'Ajuntament ni en via administrativa ni en via jurisdiccional» (pàg. 10 del recurs d'apel·lació).

Però el cert és que aquesta qüestió és quelcom que va ocupar un gruix important del debat i prova substanciats davant el Jutjat "a quo", i que fruit d'aquells és la consideració que la Sentència atribueix als terrenys afectats.

En efecte, davant el Jutjat "a quo" aquest Ajuntament ja va subratllar, en l'escrit de contestació a la demanda, que la Modificació del Pla General Metropolità a l'àmbit dels sectors de planejament de sòl urbà i urbanitzable programat de Sant Bartomeu de la Quadra, aprovada pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya el 19.09.1985 (en endavant, la MPGM), en la seva Memòria dona perfecte compte i justificació dels importants valors de flora i fauna que caracteritzen els sòls de l'àrea de Sant Bartomeu de la Quadra, on s'inclouen els que aquí ens ocupen (pàg. 11 de la Memòria):

«Flora i fauna

Quant a Botànica, l'àrea de Sant Bartomeu es caracteritza per les frondoses pinedes de l'espècie del "Pi Blanc" i del "Pi pinyer".

El Pi blanc, amb alçàries de 20 a 30 mts., amb tronc sovint tortuós, escorça lleugera, capçada esclarissada i creixença fàcil i espectacular.

El Pi Pinyoner, amb alçàries de 15-20 mts. amb tronc recte i de color vermellós, capçada ample i creixença lenta.

El sota-bosc és propi de l'alzinar, amb les seves espècies característiques. Probablement temps enrere l'alzinar fou la principal espècie que creixia al bosc, però ha estat desplaçada pel pi, que creix més ràpidament i és més productiu des del punt de vista comercial.

A les fondalades, el sotabosc arbustiu és típic de les raconades humides, amb tota mena d'espècies com l'arç blanc, llentiscle, plantes enfiladisses, esbarzers, esparreguera, lligabosc, etc.

Notòriament els jardins existents es fonamenten principalment en la botànica pròpia de la serra de Collserola, amb altres espècies importades d'altres àrees que s'han adaptat a la climatologia, com plàtans, mimoses, avets i tota mena de fruiters, que complementen i donen frondositat a Sant Bartomeu.

La fauna de Sant Bartomeu es redueix als insectes com la papallona, la libèl·lula, l'abella, la vespa, els mosquits, la formiga, la llagosta, el grill etc.

Rèptils com la sargantana i la serp de tipus colobra, inofensives, anfibis com la granota i el gripau, mamífers petits com el conill i l'esquirol, i els de la família dels múrids com les rates i els ratolins. Els ocells son variats i amb espècies abundants que varien

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

des de la cadenera, el pardal comú, el gafarró etc. fins a la garsa i la tórtora.

Tota aquesta fauna que hem ressenyat té en principi i **si es limita la penetració de l'home en la zona** objecte del nostre planejament, l'existència assegurada per les zones boscoses i de vegetació densa de els proximitats de les rieres i torrents que envolten Sant Bartomeu, per la presència propera de masies amb terra conreada i en general i principalment pel Parc del Tibidabo que encercla totalment Sant Bartomeu».

(la Memòria de la MPMG figura publicada a la web del Registre de Planejament Urbanístic de Catalunya –RPUC–; però també vam aportar-la annexa al nostre escrit de contestació a la demanda, com a DOC. N° 1)

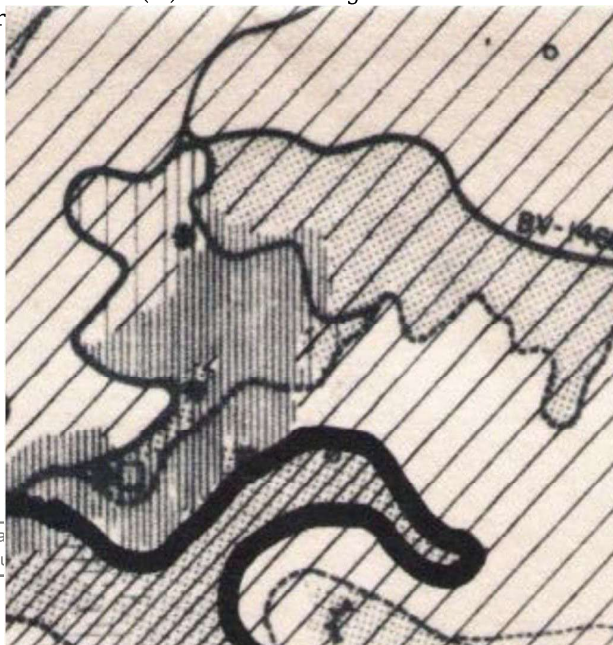
Així mateix, vam destacar davant el Jutjat “a quo” allò previst en el Pla Especial d'Ordenació i Protecció del Medi Natural del Parc de Collserola (PEPCO), aprovat definitivament per la Corporació Metropolitana de Barcelona en data 1 d'octubre de 1987. En relació amb el sòl forestal, el PEPCO assenyala que “El Pla estableix en l'àmbit del Parc de Collserola una definició zonal -zones segons naturalitat i ús- atenent a les característiques actuals del paisatge vegetal i a les potencialitats del territori. Les agrupa en tres grans tipus i s'introdueixen diferències o matisos al seu interior. Les característiques d'aquestes zones i subzones queden plenament descrites a la Memòria del Pla Especial (capítol 3) i la seva distribució territorial al plànol 5.3” (article 24.1 de les Normes urbanístiques del PEPCO – NNUPEPCO-).

En efecte, el PEPCO preveu tres grans tipus d'unitats de paisatge (i alguns subtipus):

- zones naturals (N) de valor ecològic i naturalístic;
- zones seminaturals (SN) de valor paisatgístic;
- i zones agrícoles de valor paisatgístic.

Concretament, els terrenys forestals ocupats pel demandant queden inclosos dins la unitat de paisatge de “Zones naturals (N) de valor ecològic i naturalístic”, segons el “plànol 5.3-Zones segons naturalitat i ús” (aportat adjunt a la nostra contestació a la demanda, com a DOC. N° 6). N'extractem a continuació el fragment que ens afecta:

Aquestes “Zones naturals (N) de valor ecològic i naturalístic” són definides així per l'article

Doc. electrònic gairebé
<https://ejcat.ju>

Data i hora
05/05/2026
13:59

Verificació:

Fig. Irene;

40.1NNUUPEPCO: *“Són aquelles en les quals s'estableix com a objectiu primordial la salvaguarda i reconstrucció d'un patrimoni natural valuós i de les funcions ecològiques que duu a terme. En elles el bosc es concep com a sistema natural complex en el que cal conservar tots els elements”.*

I més encara, dintre d'aquells tres tipus de zones o unitats de paisatge, el PEPECO designa a algunes com a “Àrees de tractament específic”. Al respecte, l'article 59 NNUUPEPCO assenyala el següent:

“Article 59.- Definicions

Dins de l'àmbit del Parc i en relació a les zones definides al Parc de Collserola en el capítol anterior d'aquestes Normes, el Pla defineix unes àrees singulars en les quals el tractament no pot ser únicament de tipus forestal. Es tracta d'aquells indrets on el Pla preveu una superior utilització, sia quantitativa (nombre de persones) o qualitativa (intencional) referida bàsicament al lleure passiu. Aquestes àrees necessiten un tractament específic tant pel que fa a l'organització i construcció de l'espai com en relació als elements del paisatge que cal revaloritzar i potenciar. Aquestes àrees queden definides en els plànols escala 1:10.000 d'Ordenació i Gestió (6 a 12.1) (per sectors) i 1:25.000 d'Ordenació i Gestió (5.1).

Aquestes àrees de tractament específic, conjuntament amb àrees agrícoles que s'hi troben associades i part dels nuclis urbans que les relacionen, conformen el que el Pla anomena àmbits de tractament paisatgístic del Parc.

Aquesta associació en àmbits permet llegir molt clarament el plànol 5.4 a escala 1:25.000 (Àmbits de tractament específic...)l'estructura general que es proposa per al Parc i que integra els elements significatius en termes paisatgístics i d'ús”.

Aquest és el cas, també, dels terrenys forestals ocupats pel demandant, com s'extreu del puntejat que aquells presenten en el plànol 5.3 reproduït a dalt. Més detalladament, en el “plànol 08.02-Ordenació i gestió sector oest. Esquemes” (acompanyat com a DOC.Nº 7 annex a la nostra contestació a la demanda) podem comprovar que aquests terrenys són sotmesos a tractament específic en el PEPCO, i que inclús s'hi ubica el mirador panoràmic de les Penyes de Castellví en les proximitats del terrenys ocupats pel demandant:

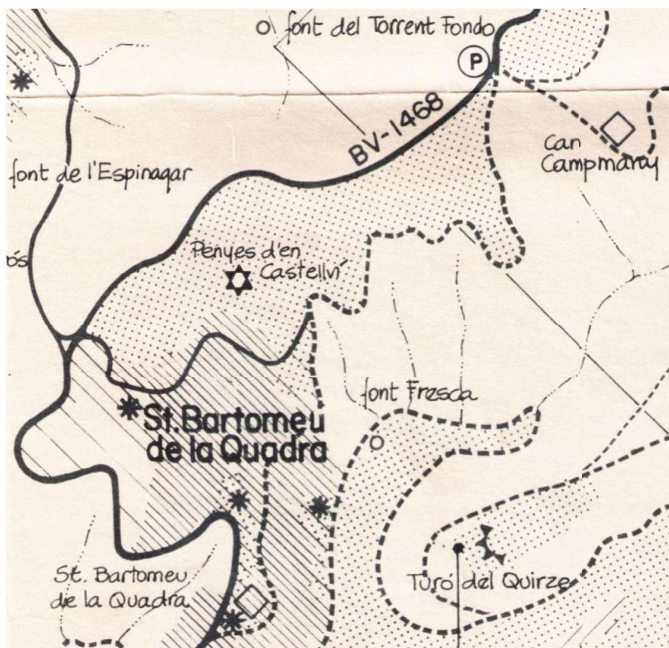
Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

En aquest sentit, l'article 60 de les NNUUPEPCO indica també el següent:

"Article 60.- Caracterització

La caracterització s'ha fet de forma detallada als plànols d'Ordenació i Gestió. Esquemes, a escala 1:10.000 (6 a 12 2) amb definició de les característiques i del sentit general de cadascuna d'elles.

En la descripció detallada d'aquestes àrees s'ha subratllat l'interès que tenen (d'índole paisatgística, d'entorn d'edificis historico-artístics, etc.) pel caràcter lineal o d'estada, el seu valor segons la posició (carena, fondal,...) i les propostes que s'hi fan (àrees d'estada amb caràcter de descans, picnic on pot ser desenvolupat el dinar festiu, amb o sense foc organitzat, segons criteris de gestió, àrees d'acampada, observació d'ocells, etc) que són les que poden desenvolupar-se en aplicació d'aquest Pla .especial.

*Dins d'aquestes àrees, i segons el sentit de cadascuna d'elles, es preveu la localització de petites edificacions auxiliars com aixoplucs, miradors, elements d'observació d'ocells fogons quioscs, sanitaris i s'estableix per a la seva realització una edificabilitat màxima de 0,01 m2 sostre/m2 sòl.
[...]"*

Queda clar, per tot el que hem exposat, que els terrenys de sòl forestal (clau 27) que ha ocupat el demandant són, i ho eren ja abans d'adquirir-los el demandant, un "sòl no urbanitzable d'especial protecció", que el PEPCO vol salvaguardar i reconstruir per raó del seu valuós patrimoni natural (de flora i fauna) i de les funcions ecològiques que duu a terme, i que fins i tot els sotmet a un tractament específic per la seva superior utilització en el lleure passiu.

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

En contra de les anteriors evidències, el demandant no va aportar cap tipus de prova.

En definitiva, veiem que la consideració dels terrenys com a "sòl no urbanitzable d'especial protecció", acollida en la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu 4 de Barcelona, no era pas errònia o infundada, i per tant aquest primer motiu de la part apel·lant no hauria de poder prosperar.

Inexistent caràcter de "sòl urbanitzable programat" dels terrenys ocupats amb les obres i usos il·lícits del recurrent

També al·lega el recurrent, dins el primer motiu de llur apel·lació (pàg. 11), que els terrenys on ha realitzat les terrasses enjardinades eren un sòl inicialment previst com a urbanitzable programat (clau 20b), però que la MPGM passà a assignar-li la clau 27 (forestal) simplement per raó d'uns ajustos de límits d'algunes propietats, aliens a la concurrència de valors dignes d'una protecció especial. Cosa que, segons el recurrent, abonaria la seva pretensió de que la sentència impugnada va fer una valoració errònia sobre la classificació que correspon als seus terrenys.

Però el cert és que aquesta al·legació ja va ser també discutida i ventilada davant el Jutjat Contenciós Administratiu 4 de Barcelona, amb el resultat que consta en llur sentència, encertadament.

En efecte, davant el Jutjador "a quo", l'Ajuntament de Molins de Rei va posar de manifest que aquesta al·legació del recurrent se sosté sobre una lectura fraccionada i esbiaixada de la MPGM aprovada el 1985.

Concretament, està acreditat que la Memòria de la MPGM explica en el seu apartat 4 el següent:

«4.- OBJECTIUS I CRITERIS DE LA MODIFICACIÓ DE PLA

*Els sectors de planejament que ara ens ocupen presenten una certa conflictivitat quant a la ubicació exacta de les diferents zones que els componen, tota vegada que existeixen elements suficients, com es demostra en la informació adjunta, que demanen una requalificació de límits i de situació de les diferents àrees, **més adequada tant a la realitat geogràfica i als límits de propietat com als elements ecològics a salvar, a les possibilitats de pas i tractat d'infraestructura i a les de planejament i gestió.***

Aquesta conflictivitat, que consisteix en la pràctica impossibilitat de dur a terme en forma adequada el planejament i la gestió -que en darrer terme és l'objectiu de l'Administració actuant- demana la modificació de la qualificació d'algunes zones, sense que això signifiqui el perdre de vista l'objectiu del P.G.M., sinó reconduir les situacions inadequades a la finalitat d'aquell.

[...]».

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

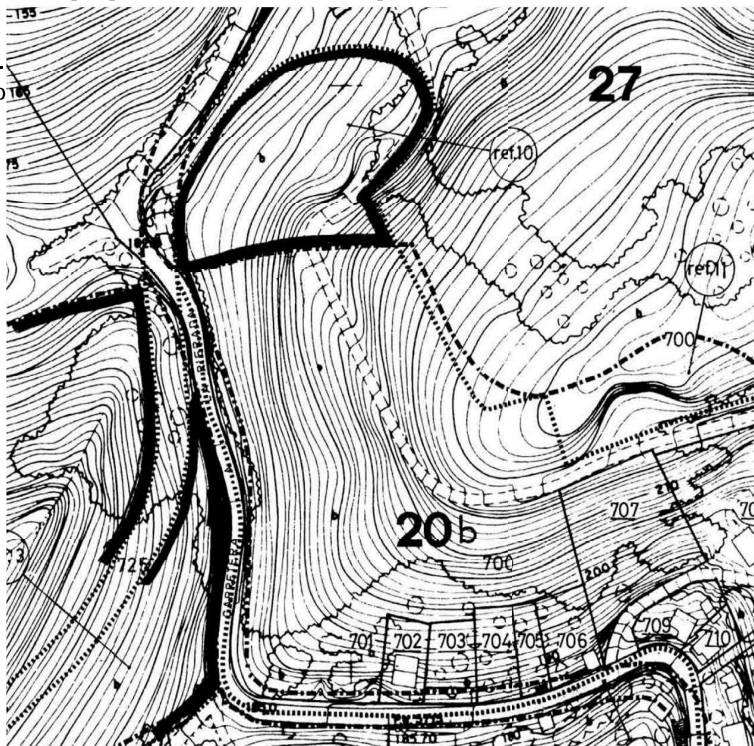
Més específicament, en relació amb l'entorn dels sòls afectats pel procediment de protecció de la legalitat que aquí ens ocupa, la Memòria de la MPGM, en l'apartat «6.- PROPOSTA DE MODIFICACIÓ DEL P.G.M.» assenyalava, per a l'«ÀREA I SECTOR DE SÒL URBANITZABLE DE SANT BARTOMEU», les dos modificacions següents:

(Ref. 10
plànol 11) 2on. Trasl·lat del 6b afecte al sector, a la part alta de la carretera actual de la Rierada, a l'extrem nord del sector reduint-lo al mínim necessari corresponent a l'àrea del sector, per tal que quedi en lloc adient al sector al qual queda afecte.

[...]

(Ref. 11
plànol 11) 4art. Ajustatjes de límits d'acord amb les propietats i topografia real del terreny del sector.

El "Plànol 11-proposta d'ordenació", al què fa referència la Memòria de la MPGM, vam aportar-lo amb la nostra

contestació a la demanda com a DOC. N° 2. A continuació en reproduïm la part que aquí ens afecta:

Com es pot veure en el plànol 11, d'una banda la MPGM feia recular lleugerament una franja de sòl urbanitzable programat (clau 20b), que es guanyaven com a sòl forestal (clau 27), amb l'objecte de modificar el límit arrodonit de la parcel·la 700 i passar a configurar-lo en forma de línia recta, més "d'acord amb les propietats i topografia real del terreny", com explicava la Memòria. Però interessa fer notar dues coses, que el relat del demandant amaga:

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

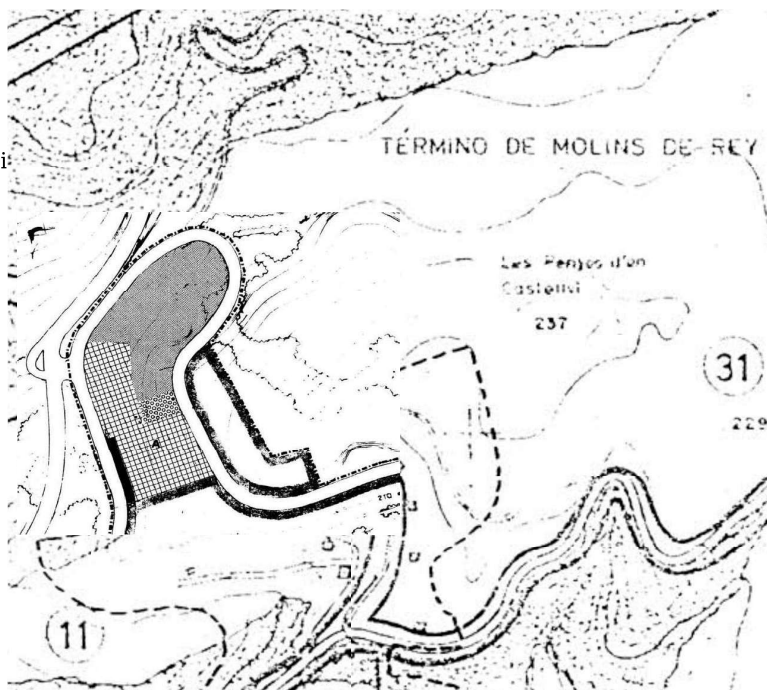

D'una banda, que **la profunditat de la reducció és ínfima**, comparada amb la profunditat que presenta el sòl urbà entre el nou límit i el carrer Penyes d'en Castellví; i també comparada amb la profunditat de l'ocupació de sòl forestal protagonitzada pel Sr. [REDACTED], que amb llur ocupació il·legal ha doblat la profunditat que hi ha entre el carrer Penyes d'en Castellví el límit del sòl urbà, com es pot veure en la fotografia aèria inclosa en l'informe tècnic del Consorci del Parc Natural (foli 9 Exp.Adm.).

I d'altra banda, que aquell reajustament del límit del sòl urbanitzable programat **no afectava, en realitat, al lloc on s'emplacen la parcel·la urbana de l'actor i el sòl forestal que il·legalment ha ocupat**, ja que aquests es situen en l'extrem on el carrer Penyes d'en Castellví fa un gir a la dreta, justament fora del tros afectat per la reculada del sòl urbanitzable programat.

És més, procedeix assenyalar que la MPGM incloïa també un "Plànol 3-Pla 1953" (aportat amb la nostra contestació a la demanda, com a DOC. N° 3) en què es grafien els límits que presentava aquell sòl urbanitzable programat l'any 1953 i que, com es pot veure, indica que ja al 1953 els límits coincidien amb els aprovats amb la MPGM (la mateixa línia recta que en la MPGM). La qual cosa revela que **els límits establerts en el PGM l'any 1976 eren uns límits inexactes (que feien avançar el sòl urbanitzable) i que la MPGM aprovada el 1985 el que va fer és retornar els límits al seu punt correcte i originari (fent retrocedir el sòl urbanitzable fins a la línia recta inicial)**. A continuació reproduïm una imatge del citat "Plànol 3-Pla 1953":

Per
veure i

contrastar detalladament els canvis efectuats amb la MPGM, dins d'aquesta hi figura també un "Plànol 01-Zonificació actual. Superposició zonificacions", que igualment vam aportar annex a la nostra contestació a la demanda, com a DOC. N° 4.

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

En definitiva, aquell reajustament de límits operat amb la MPGM no va afectar el més mínim als terrenys objecte del procediment de protecció aquí recorregut, i per tant no és cert que el sòl forestal ocupat per l'actor fos sòl urbanitzable programat abans del reajustament aprovat per la MPGM.

D'altra banda, el plànol 11 de la MPGM també mostra que aquesta traslladava cap a aquest indret un àmbit de sòl de parc urbà (clau 6b) que, en el seu extrem sud-est, formava una mena de banya just on —actualment— s'ubica la parcel·la urbana del Sr. [REDACTED]. I va ser després de la MPGM, gràcies precisament al Pla parcial del sector MR-70 de Sant Bartomeu de la Quadra, aprovat pel Consell Metropolità el 22.09.1983, quan aquell extrem en forma de banya finalment va desaparèixer, permetent incrementar el sòl urbà on avui s'ubica, precisament, la parcel·la urbana del Sr. [REDACTED]. El Pla parcial figura també en la web del RPUC, però igualment vam aportar annex a la nostra contestació a la demanda, com a DOC. N° 5, el "plànol 12-Zonificació: sòl de cessió; sòl privat", que reflecteix el que acabem d'exposar. Reproduïm tot seguit el fragment que aquí interessa:

Queda clar, per tant, que **lluny de veure's perjudicat el sòl urbà que avui és propietat del Sr. [REDACTED], el cert és que va veure's beneficiat amb la MPGM i amb el correlatiu pla parcial (una fracció de sòl urbanitzable programat que la MPGM destinava inicialment a parc urbà, finalment amb el pla parcial esdevingué sòl urbà)**. Si bé en cap cas es pot pretendre —com sosté el recurrent— que, abans d'aquests instruments, el sòl urbanitzable s'estenia fins als terrenys on l'actor ha implantat les terrasses enjardinades objecte del present recurs (mai va ser així, com es veu ja en el plànol de l'ordenació del 1953).

Conseqüentment amb tot el que s'ha dit, procedeix concloure que l'al·legació del recurrent no haurà de poder reeixir.

Caràcter dels terrenys com a "sistema general d'espais lliures"

El motiu primer del recurs d'apel·lació acaba amb una manifestació (pàg. 12) desproveïda del més mínim raonament, però que per la seva importància cabdal hem aclarir i desmentir, com igualment vam fer-ho en la primera instància.

Es tracta de l'afirmació que fa el demandant, quan diu que la imprescriptibilitat de l'acció urbanística de restauració, establerta legalment per a terrenys qualificats pel planejament com a zones verdes o espais lliures, no seria aplicable aquí perquè —segons diu el recurrent— tal situació no succeeix en el present supòsit.

Però la realitat és just la contrària: aquells terrenys de sòl no urbanitzable **sí que estaven, precisament, qualificats pel PGM com a "sistema general d'espais lliures"**, en concret amb la "clau 27-Parcs forestals que cal conservar en àrees de bosc existent".

En efecte, dins el "Títol II. Règim urbanístic del sòl" de les NNUUPGM, en el "Capítol 5è. Règim del sòl no urbanitzable", el seu article 145.2 estableix que: *"Els parcs forestals (27, 28, 29) encara que ordenats amb el propòsit d'assegurar-ne la conservació, protecció i millora com a reserves naturals, es regulen en aquest Pla general com a sistemes generals metropolitans"*.

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

I en el "Títol III. Sistemes" de les NNUUPGM, dins el "Capítol III. Sistema general d'espais lliures" disposen els seus articles 200 i 205 el següent:

"Article 200. Sistema d'espais lliures.

Els espais lliures que formen part de l'estructura general i orgànica del territori ordenat per aquest Pla General són:

els parcs urbans.

els parcs forestals.

Els parcs urbans regulats en aquest capítol s'ordenen com a sistema general. Es diferencien dels jardins urbans pel caràcter més local d'aquests. Els parcs forestals, com a diferents que són de les àrees forestals, preservades del procés urbà, participen de la naturalesa i del règim general dels parcs urbans".

Article 205. Règim aplicable.

Els parcs forestals ordenats en aquest Pla General com a espais lliures o verds, a més d'estar sotmesos a la legislació específica sobre defensa i conservació de masses forestals i al que estableix la legislació urbanística respecte a zones verdes, queden subjectes a aquestes Normes.

Els parcs forestals compresos en aquesta qualificació són els següents: Parcs forestals que cal conservar en àrees de bosc existent (27).

Parcs forestals que cal repoblar en àrees que antigament foren boscos o susceptibles de convertir-s'hi (28).

Parcs forestals que hagin de ser protegits com a reserva natural (29)".

Queda desacreditat, doncs, l'intent del recurrent d'amagar que els terrenys afectats estan qualificats pel planejament com a sistema urbanístic d'espais lliures. I per tant cal confirmar el caràcter imprescriptible de l'acció de restauració respecte a tals terrenys.

SEGONA.- ADECUACIÓ A DRET DE L'ORDRE DE RESTITUCIÓ DELS TERRENYS A LA SITUACIÓ ANTERIOR A LA SEGREGACIÓ DE LA FINCA

Responsabilitat imputable al Sr. [REDACTAT]

En el motiu segon (Fonament de Dret III) del recurs d'apel·lació, s'al·lega pel recurrent que l'ordre de restauració dictada per l'Ajuntament, i confirmada per la sentència impugnada, afecta a una segregació de finca que «no és, en cap cas, imputable al recurrent ja que, tal com es de veure a partir del contingut de l'escriptura pública de segregació i compravenda d'1 d'agost de 1997 (folis 157-175 EA), va ser la part venedora la que va procedir a la segregació de les finques que, posteriorment, va transmetre al meu representat» (pàg. 14 del recurs d'apel·lació).

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

Però tal argument ja va ser rebutat per aquest Ajuntament, eficaçment, en el debat de la primera instància.

Així, va quedar acreditat que en l'escriptura pública d'01.08.1997 s'hi formalitzaven, en el mateix acte, dos negocis jurídics simultanis i units per una mateixa causa: s'atorgava una "SEGREGACIÓN Y COMPRAVENTA", figurant el Sr. [REDACTED] com a "parte compradora" d'aquella porció de 400 m2 que designaven amb el número "2ª", segregats de la finca 4.351 designada amb la lletra "B". De fet així ho destacava el propi actor, en pàg. 22 de llur escrit de

demanda, on subratllava que «la tantes vegades al·ludida escriptura, d'1 d'agost de 1997, estableix una vinculació "ob rem" entre la parcel·la 700-A i la porció de terreny que se segrega de la registral 4.351 de manera que queden vinculades, mantenint-se unides per raó del seu destí i la seva dependència».

Cal recordar, també, que les persones obligades a complir les ordres de restauració no només poden ser les propietàries del sòl o les obres il·lícits, sinó que també poden ser-ho "les persones usuàries no propietàries" i "altres subjectes" d'acord amb la naturalesa pròpia de les mesures adoptades, tal com assenyala l'article 122.1 del Reglament sobre protecció de la legalitat urbanística, aprovat per Decret 64/2014, de 13 de maig (RPLU). Previsió que concorda amb la tradicional indiferència, o independència, amb què el dret urbanístic considera la propietat de l'immoble i la titularitat de les llicències urbanístiques, les quals s'atorguen salvant el dret de propietat i sens perjudici del dret de tercers. Així, ja en l'antic text refós de la Llei sobre règim del sol i ordenació urbana (aprovat pel Reial decret 1346/1976, de 9 d'abril) l'article 185.1 imposava el deure de la restauració "al promotor de las obras".

Al marge de l'anterior, procedeix aclarir que el Decret d'Alcaldia núm. 1263, de 17.07.2018, té també com a interessats als actuals copropietaris de la finca 4.351, successors legals de la part venedora d'aquella escriptura, els quals van intervenir també tot al llarg de la tramitació del procediment de protecció de la legalitat i als qui també va ser notificat el referit Decret.

Per tant, aquesta al·legació del recurrent hauria de ser també desestimada, essent confirmada la Sentència del Jutjat de data 22.12.2022 i llur F.J. Quart.

Caràcter il·legal de la segregació de finques de l'any 1997

Dins el motiu segon del recurs d'apel·lació, la part actora insisteix a defensar, com ja va fer davant el Jutjat "a quo", que en realitat la segregació de finques per ell subscrita el 1997 era ajustada a dret, perquè estaria emparada —diu el recurrent— per l'article 196.1.e), en relació amb la lletra b), de l'actual Text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat per Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost (TRLU).

Però contràriament als raonaments del recurrent, des de l'Ajuntament considerem que la normativa aplicable a aquella segregació no és la de l'actual TRLU, sinó que, en atenció a la data en què es va subscriure l'escriptura de segregació i compravenda (01.08.1997), la normativa d'aplicació que procedeix tenir en compte és la del Text refós de la legislació vigent a Catalunya en matèria urbanística, aprovat per Decret

legislatiu 1/1990, de 12 de juliol (TRLU-1990). De totes maneres, el cert és que el TRLU-1990 preveia en el seu article 140.1 una regulació amb contingut perfectament equivalent a la del TRLU invocat pel recurrent, i d'ambdós textos legals s'extreu la mateixa conclusió: que la segregació d'aquella porció de 400 m2 resultà il·lícita.

En efecte, el Decret 35/1990, de 23 de gener, pel qual es fixa la unitat mínima forestal, estableix aquesta en 25 hectàrees; mentre que la finca 4.351 tenia una dimensió de només 14,68 hectàrees. Per tant, la finca 4.351 tenia una dimensió menor a la unitat mínima forestal, per la qual cosa resultava indivisible segons l'article 140.1, lletres b) i e), del TRLU-1990; com així mateix segons l'article 196, lletres b) i e), de l'actual TRLU.

L'excepció que sí hauria estat permesa és que la finca 4.351 s'hagués dividit tota ella en varis lots i, simultàniament, aquests lots haguessin estat adquirits pels propietaris o propietàries **de terrenys contigus, si aquests estiguessin també classificats com a sòl no urbanitzable, amb la finalitat d'agrupar-los i formar noves finques de sòl no urbanitzable**. Tal operació hauria estat permesa, com diem, en virtut de l'article 140.1.b) TRLU-1990, i igualment ho permetria l'actual article 196.1.b) TRLU. Però no fou aquesta l'operació instrumentada en l'escriptura d'01.08.1997, ja que:

D'una banda, en virtut de tal escriptura només se segregaven 400 m2 de la finca 4.351 i, per tant, seguia existint la finca 4.351 de sòl no urbanitzable (amb una dimensió, per tant, encara més inferior a la mínima forestal exigida);

I d'altra banda, cal destacar que aquells 400 m2 de sòl no urbanitzable no eren agrupats a una altra finca també de sòl no urbanitzable, sinó que el atorgants de l'escriptura pretengueren agrupar-los a una parcel·la de sòl urbà, mitjançant una vinculació "ob rem", amb la finalitat —declarada en la pròpia escriptura— *"de que sirva de espacios exteriores de esparcimiento de la finca urbana y de la edificación que en la misma se pretende construir"*.

Aquesta reconeguda finalitat, materialitzada en les obres i usos que són objecte del procediment de protecció de la legalitat que aquí ens ocupa, evidencien que l'operació efectuada amb aquella escriptura era una parcel·lació urbanística, sense prèvia llicència municipal i, per tant, il·legal (segons els articles 138 i ss del TRLU-1990; i igualment segons els articles 191 i ss de l'actual TRLU).

Així doncs, veiem que l'operació escripturada l'01.08.1997 va constituir una parcel·lació urbanística il·lícita; efectuada sense haver sol·licitat ni obtingut la prèvia llicència urbanística, i sense que l'Ajuntament l'hagués autoritzat ni conegut de cap manera (no és cert que l'Ajuntament s'hagués reunit amb la propietat per tractar d'aquest assumpte, com afirma el recurrent).

Conseqüentment, també haurà de decaure la darrera al·legació que s'efectua al final del Fonament de dret III del recurs d'apel·lació (pàg. 18), on s'afirma que:

«Sigui com sigui, es tracta d'una operació jurídica que es va produir en l'any 1997, més de vint anys abans de la incoació de l'expedient fet que

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

implicaria, en el seu cas, la impossibilitat de perseguir la conducta per caducitat de l'acció de restauració».

Tal pretensió haurà de decaure, diem, perquè com hem raonat a bastament en els Fonament de Dret 1.1) i 1.3) del present escrit d'oposició, el cert és que aquells 400 m2 de sòl no urbanitzable segregats il·legalment amb l'escriptura d'01.08.1997 estaven qualificats pel PGM com **"sòl no urbanitzable d'especial protecció"** i qualificats de **"sistema general d'espais lliures"** (amb la "clau 27-Parcs forestals que cal conservar en àrees de bosc existent"), per la qual cosa aquella segregació fou nul·la de ple dret i l'acció de restauració no està subjecta al termini màxim de quatre anys de prescripció previst en l'article 256 del TRLU-1990, segons el que estableix l'article 260.1 del mateix text legal:

"Article 260

*Els actes d'edificació o ús del sòl detallats a l'article 247 (que inclou les parcel·lacions urbanístiques) d'aquesta Llei que es realitzin sense llicència o ordre d'execució sobre terrenys qualificats en el planejament com a zones verdes o **espais lliures** seran nuls de ple dret i quedaran subjectes al règim jurídic establert als articles 251, 254 i 255 d'aquesta Llei mentre estiguessin en curs d'execució; i al règim previst en l'article 256 quan s'haguessin consumat, **sense que tinguí aplicació la limitació de termini que estableix l'article esmentat**".*

TERCER.- CORRECTA VALORACIÓ DE LA PROVA PER PART DE LA SENTÈNCIA

Finalment, el recurs d'apel·lació formula un darrer motiu (Fonament de Dret Tercer; pàgs. 18-19) que imputa a la sentència impugnada la comissió d'un error

patent pel fet de que la sentència considera que l'actor no ha provat que les obres tinguin l'antiguitat que aquest afirma; i la sentència opta per considerar com a correcta la data de comprovació sostinguda per l'Administració.

No obstant, aquesta al·legació hauria de ser desestimada, com les altres del recurs d'apel·lació, per les raons que exposarem.

Primerament, procedeix recordar que, en relació amb la prescripció de l'acció de restauració urbanística, la jurisprudència ve assenyalant amb insistència dos requisits que han de concórrer perquè operi tal prescripció, i que en el cas que aquí ens ocupa no permeten aplicar-la:

que el "dies a quo" del còmput del termini de prescripció es situa en la data de **total** finalització de les obres;

i que la **càrrega de provar tal data** recau sobre la persona ha fet les obres sense el títol corresponent, de tal manera que si no pot provar tal data, no podrà beneficiar-se de la prescripció.

Així ho han assenyalat, per exemple, les Sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 12.07.2001, de 16.03.2003, de 02.01.2004, de 05.10.2005 i de 15.10.2007, entre moltes altres.

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

Doncs bé, cal observar que l'Ajuntament de Molins de Rei va acordar la incoació del procediment de restauració urbanística sobre la base d'un informe tècnic subscrit pel Servei de Medi Natural del Consorci del Parc Natural de la Serra de Collserola, de data 08.03.2017 (folis 1-9 Exp.Adm.), que assenyala que en aquest moment les obres no estaven finalitzades. Així s'indica, expressament, en el Fet 2 del dit informe, quan assenyala que *"s'està construint, en el límit nord-est amb la zona forestal, un tancament de taulons de fusta d'uns 0,8 m d'alçada. Fora de l'ocupació i en zona forestal, hi ha una gran acumulació de llenyes seques i taulons de fusta, dels que s'estan emprant en la construcció de la tanca. També hi ha acumulades restes vegetals seques procedents de feina de jardineria"*.

D'altra banda, és evident que els "usos" desenvolupats pel recurrent, relatius a les activitats de lleure residencial, jardineria i horticultura, no estan de cap manera finalitzats. Ben al contrari, el seu actual desenvolupament està acreditat en l'informe tècnic del Consorci i reconegut també pel propi Sr. [REDACTED]. Per tant, qualsevol quina sigui la data exacta en què les obres van quedar executades, està clar que aquells usos il·lícits encara es mantenen avui i per això mateix no poden haver prescrit, ja que el còmput del termini de prescripció s'inicia des *"del finiment de les actuacions il·lícites o el cessament de l'activitat il·lícita"*, tal com diu l'article 207.1 del TRLU.

En tot cas, segons la jurisprudència que hem referit a dalt, s'ha establert que recau sobre la persona que ha efectuat sense títol les obres i usos, la càrrega de provar la data de finalització d'aquestes, als efectes de poder-se beneficiar de la prescripció de l'acció de restauració. Però el Sr. [REDACTED] no ha aportat cap prova que acreditï, en relació amb les obres, que aquestes haguessin finalitzat *«amb molta anterioritat a l'any 2014»*, com sostenia en la demanda.

Sens perjudici de tot l'anterior, inclús si les dates defensades pel recurrent fossin certes, malgrat això importa recordar que les obres i usos objecte de l'expedient han estat realitzats —segons hem acreditat en el Fonament de dret Primer— sobre uns terrenys que el PGM classifica com a *"sòl urbanitzable d'especial protecció" (article 32.a TRLU)* i, a més, també qualifica com a *"sistema general d'espais lliures"*. La qual cosa comporta que l'acció de restauració envers a aquestes obres i usos no està subjecta al termini de sis anys de prescripció, de l'article 207.1 del TRLU, tal i com declara aquest mateix precepte en el seu apartat 3:

*"3. No obstant el que disposen els apartats 1 i 2, l'acció de restauració i l'ordre dictada de restauració **no prescriuen mai** amb relació a les vulneracions de la legalitat urbanística que es produeixen en terrenys que el planejament urbanístic destina al sistema urbanístic d'espais lliures públics o al sistema viari, o classifica o ha de classificar com a sòl no urbanitzable en virtut del que disposa l'article 32.a".*

Previsió, aquesta de l'article 207.1 TRLU, present a l'ordenament urbanístic català des de la Llei 2/2002, de 14 de març, d'urbanisme. I que inclús abans, ja en el TRLU-1990, igualment establia el seu article 260.1 en relació amb els actes i usos il·lícits realitzats sobre *"terrenys qualificats en el planejament com a zones verdes o espais lliures"*.

Per tot l'anterior, considerem que la valoració de la prova que s'acull en la sentència recorreguda és correcta; i que en qualsevol cas hauria de ser

desestimada la pretesa prescripció de l'acció de restauració, sostinguda pel recurrent.(...)>>>

QUART: Judici de la Sala

Després d'haver examinat els al·legats de les parts, així com la documentació incorporada a les actuacions, aquesta Sala ha arribat a la conclusió que l'apel·lació no podrà prosperar.

Ens trobem al davant d'un d'aquells casos en els quals la prova (i no qualsevol prova) resulta fonamental.

Se'ns diu que el Jutjat d'instància hauria errat a l'hora de valorar la documentació posada a la seva disposició; però en la valoració dels fets que fa la Sentència apel·lada no hi ha cap signe d'arbitrarietat, d'incongruència o d'error manifest, i en aquestes circumstàncies haurà de prevaler el principi d'immediatesa sota el qual hauria actuat el Jutjat.

Per afegit, s'escau recordar que en litigis d'aquesta naturalesa la prova pericial resulta gairebé essencial. Es tracta d'una prova que l'actor i ara apel·lant hauria bandejat, amb la qual cosa no s'hauria vist perjudicada la presumpció de certesa dels fets exposats als informes i altres documents, emesos pels serveis tècnics de les Administracions ara apel·lades [veure l'art. 201 del text refós de la Llei d'urbanisme (TRLU); l'art. 90 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya (LRJC); i l'art. 77, apartats 5 i 6, de la Llei bàsica 39/2015, d'1 d'octubre (LPAC)].

Pel que fa a l'al·legat segons el qual l'Administració hauria d'haver actuat contra l'anterior propietari del sòl que ara ens ocupa, serà precís portar a col·lació l'art. 27.1 del text refós de la Llei de Sòl i Rehabilitació Urbana (Reial Decret Legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre), segons el qual "*La transmisión de fincas no modifica la situación del titular respecto de los deberes del propietario conforme a esta ley y los establecidos por la legislación de la ordenación territorial y urbanística aplicable o exigibles por los actos de ejecución de la misma. El nuevo titular queda subrogado en los derechos y deberes del anterior propietario, así como en las obligaciones por éste asumidas frente a la Administración competente y que hayan sido objeto de inscripción registral, siempre que tales obligaciones se refieran a un posible efecto de mutación jurídico-real*". I en termes similars, l'art. 88 de la Llei del Sòl de 1976.

Quant a la delimitació, classificació i qualificació del sòl al qual ens estem referint (sòl no urbanitzable forestal, de protecció especial i sistema d'espais lliures) no podem per menys que fer nostres les documentades

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

consideracions de la defensa lletrada de les apel·lades, les quals no s'han vist enervades per cap prova concloent de l'apel·lant. I el mateix haurem de dir a propòsit de la Sentència d'instància, així com de tot allò que ve referit a la justificació pròpiament dita del règim de protecció especial; protecció, aquesta, dispensada pel planejament a aquesta peça de sòl no urbanitzable atesa la presència de valors dignes d'emparament.

Pel que fa a la prescripció de l'acció administrativa de restabliment de la legalitat invocada per l'apel·lant, reiterar que en cap cas s'hauria produït. L'art. 260.1 del text refús urbanístic aprovat mitjançant Decret Legislatiu 1/1990, ja exclouia aquesta prescripció quan les actuacions irregulars es projectaven sobre sòl qualificat com a espai lliure. I la Llei 2/2002, d'urbanisme la va fer extensiva al sòl no urbanitzable especialment protegit [arts. 199, 202 i 32.a)]; i aquest últim segueix sent el règim previst pel TRLU de 2010.

Quant a la segregació de la peça de sòl no urbanitzable, difícilment es podria acceptar una operació d'aquesta naturalesa que no tingui per finalitat engrandir una altra peça de sòl no urbanitzable i no respecti, com és el cas, la unitat mínima vigent al sòl forestal.

Així doncs -i tal com ja havíem avançat-, l'apel·lació haurà de ser íntegrament desestimada; i haurà de ser-ho en haver corroborat aquest Tribunal el ple encert, tant de la Sentència d'instància, com dels motius d'oposició esgrimits per l'Ajuntament i pel Consorci apel·lats.

CINQUÈ: Costes

De conformitat amb allò que disposen els apartats 2 i 4 de l'art. 139 LJCA, la desestimació de l'apel·lació haurà de venir acompanyada de la imposició de les costes d'aquesta alçada al seu promotor; per bé que amb un import màxim de 2.000 euros per tots els conceptes.

D E C I S I Ó:

Per tot allò que ha estat exposat, aquesta Secció 3^a de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya **HA DECIDIT:**

DESESTIMAR el present recurs d'apel·lació núm. 550/2023 de Sala i núm. 111/2023 de Secció, promogut pel SR. [REDACTED] amb l'oposició de L'IL·LM. AJUNTAMENT DE MOLINS DE REI i del CONSORCI DEL PARC NATURAL DE LA SERRA DE COLLSEOLA i,

conseqüentment, CONFIRMAR en tots els seus termes la Sentència núm. 310, de 22 de desembre de 2022, dictada pel JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU NÚM. 4 DE BARCELONA a les actuacions del procediment ordinari núm. 410/2018.

Amb la imposició de les costes d'aquesta segona instància a la part apel·lant, en els termes del fonament jurídic CINQUÈ.

Faci's saber a les parts que aquesta Sentència no és ferma. Contra la mateixa podrà interposar-se recurs de cassació de conformitat amb els art. 86 a 89 LJCA, sens perjudici de tenir presents, alhora, els Acords adoptats el 20 d'abril de 2016 per la Sala de Govern del Tribunal Suprem (BOE 162, de 6 de juliol de 2016).

Aquesta és la nostra Sentència, que pronunciem, manem i signem. Un cop ferma, adjunteu-ne una certificació literal al rotlle d'apel·lació i, als efectes pertinents, lliureu-ne testimoni al Jutjat d'origen junt amb les actuacions rebudes.

Ho acordem i signem.

Els Magistrats/Les Magistrades :

Puede consultar el estado de su expediente en el área privada de sejudicial.gencat.cat

Los interesados quedan informados de que sus datos personales han sido incorporados al fichero de asuntos de esta Oficina Judicial, donde se conservarán con carácter de confidencial, bajo la salvaguarda y responsabilidad de la misma, dónde serán tratados con la máxima diligencia.

Quedan informados de que los datos contenidos en estos documentos son reservados o confidenciales y que el tratamiento que pueda hacerse de los mismos, queda sometido a la legalidad vigente.

Los datos personales que las partes conozcan a través del proceso deberán ser tratados por éstas de conformidad con la normativa general de protección de datos. Esta obligación incumbe a los profesionales que representan y asisten a las partes, así como a cualquier otro que intervenga en el procedimiento.

El uso ilegítimo de los mismos, podrá dar lugar a las responsabilidades establecidas legalmente.

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

En relación con el tratamiento de datos con fines jurisdiccionales, los derechos de información, acceso, rectificación, supresión, oposición y limitación se tramitarán conforme a las normas que resulten de aplicación en el proceso en que los datos fueron recabados. Estos derechos deberán ejercitarse ante el órgano judicial u oficina judicial en el que se tramita el procedimiento, y las peticiones deberán resolverse por quien tenga la competencia atribuida en la normativa orgánica y procesal.

Todo ello conforme a lo previsto en el Reglamento EU 2016/679 del Parlamento Europeo y del Consejo, en la Ley Orgánica 3/2018, de 6 de diciembre, de protección de datos personales y garantía de los derechos digitales y en el Capítulo I Bis, del Título III del Libro III de la Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial.

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar:
<https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html>

Codi Segur de Verificació:

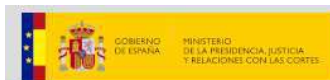
Data i hora
05/05/2026
13:59

Signat per García Morago, Héctor; Díaz-Santos Salcedo, Alicia; Urbón Reig, Irene;

NOTIFICACIÓN LEXNET by kmaleon : 202610877645061
ELISA RODES CASAS

07-05-2026
34/34

Mensaje LexNET - Notificación

Fecha Generación: 06/05/2026 15:53

Mensaje

IdLexNet	202610877645061	
Asunto	Notifica resoluciÃ³n apelaciÃ³n Recurso de apelaciÃ³n	
Remitente	Órgano	T.S.J.CATALUÑA CON/AD SEC.3 de Barcelona, Barcelona [0801933003]
	Tipo de órgano	T.S.J. SALA DE LO CONTENCIOSO
Destinatarios	[605]	
	Colegio de Procuradores	Il·lustre Col·legi dels Procuradors de Barcelona
Fecha-hora envío	06/05/2026 14:37:56	
Documentos	0801933003_20260505_0305_54781257_00.pdf(Principal)	
	Hash del Documento: 4ef9dd1c591cef61ca069f16b3053928798795807eb17314ad0272356e5628a4	
Datos del Procedimiento	Procedimiento destino	RPL N° 0000111/2023
	Detalle de acontecimiento	Notifica resoluciÃ³n apelaciÃ³n

Historia del mensaje

Fecha-hora	Emisor de acción	Acción	Destinatario de acción
06/05/2026 15:53:17	[605]-Il·lustre Col·legi dels Procuradors de Barcelona	LO RECOGE	
06/05/2026 14:38:02	Il·lustre Col·legi dels Procuradors de Barcelona (Barcelona)	LO REPARTE A	[605]-Il·lustre Col·legi dels Procuradors de Barcelona

(*) Todas las horas referidas por LexNET son de ámbito Peninsular.